

PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 208/22

Luksemburgā, 2022. gada 21. decembrī

Vispārējās tiesas spriedums lietās T-260/21 | *E. Breuninger*/Komisija un T-306/21 *Falke*/Komisija

Vispārējā tiesa noraida uzņēmumu *Breuninger* un *Falke* prasības par Komisijas lēmumu, ar ko apstiprināts Vācijas atbalsts uzņēmumiem, kuru apgrozījums Covid-19 pandēmijas dēļ samazinājies vismaz par 30 %

Ar Komisijas lēmumu netiek pārkāpts ne samērīguma, ne vienlīdzīgas attieksmes princips

2020. gada 17. novembrī Vācijas Federatīvā Republika paziņoja Eiropas Komisijai par atbalsta shēmu, kuras mērķis bija piešķirt atbalstu uzņēmumiem to pastāvīgajām izmaksām, kas nav segtas saistībā ar Covid-19 pandēmiju tās teritorijā. Piemērojot šo shēmu, uzņēmumiem, kuru apgrozījums atsaucē laikposmā bija samazinājies vismaz par 30 %, varēja piešķirt atbalstu līdz 3 miljoniem EUR.

Atsaukdams uz pagaidu regulējumu valsts atbalsta pasākumiem, ar ko atbalsta ekonomiku pašreizējā Covid-19 uzliesmojuma situācijā ¹, Komisija atzina paziņoto shēmu par saderīgu ar iekšējo tirgu atbilstoši LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunktam ². Atbilstoši šim noteikumam atbalsts, kas paredzēts, lai novērstu nopietnus traucējumus kādas dalībvalsts tautsaimniecībā, noteiktos apstākļos ir uzskatāms par saderīgu ar iekšējo tirgu.

2021. gada 2. februārī Vācijas Federatīvā Republika paziņoja Komisijai par grozījumu tās atbalsta shēmā, kas izpaudās kā atbalsta maksimālās robežas palielināšana līdz 10 miljoniem EUR katram uzņēmumam un kā šī atbalsta pagarināšana līdz 2021. gada 31. decembrim. Šo grozījumu, kas atspoguļoja dažādos Komisijas izdarītos grozījumus pagaidu regulējumā, tā apstiprināja 2021. gada 12. februārī ³.

Vācijas sabiedrības *E. Breuninger GmbH & Co.* un *Falke KGaA* cēla prasības atcelt grozīto Komisijas lēmumu atzīt Vācijas atbalsta shēmu par saderīgu ar iekšējo tirgu (turpmāk tekstā – “pārsūdzētais lēmums”). Noraidot šīs prasības, Vispārējā tiesa tostarp precīzē Komisijas saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunktu pieņemto lēmumu samērīguma pārbaudes apjomu.

Vispārējās tiesas vērtējums

Pirmkārt, Vispārējā tiesa analizē pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu no LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunkta

¹ Komisijas Paziņojums (2020. gada 19. marts) par pagaidu regulējumu valsts atbalsta pasākumiem, ar ko atbalsta ekonomiku pašreizējā Covid-19 uzliesmojuma situācijā (OV 2020, C 91 I, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “pagaidu regulējums”), kas pirmo reizi ir grozīts 2020. gada 3. aprīlī (OV 2020, C 112 I, 1. lpp.), otro reizi – 2020. gada 8. maijā (OV 2020, C 164, 3. lpp.), trešo reizi – 2020. gada 29. jūnijā (OV 2020, C 218, 3. lpp.), ceturto reizi – 2020. gada 13. oktobrī (OV 2020, C 340 I, 1. lpp.) un piekto reizi – 2021. gada 28. janvārī (OV 2021, C 34, 6. lpp.).

² Komisijas Lēmums C(2020) 8318 (2020. gada 20. novembris) par valsts atbalstu SA.59289 (2020/N) – Vācija Covid-19 – Atbalsts nesegtajiem pastāvīgajiem izdevumiem (OV 2022, C 124, 1. lpp.).

³ Komisijas Lēmums C(2021) 1066 (2021. gada 12. februāris) par valsts atbalstu SA.61744 (2021/N) – Kolektīvs paziņojums attiecībā uz grozījumiem par atļautu atbalsta shēmu pieņemšanu atbilstoši pagaidu regulējumam, it īpaši pēc pagaidu regulējuma piektajiem grozījumiem (OV 2021, C 77, 18. lpp.).

aspekta.

Šajā ziņā prasītājas apgalvoja, ka Komisija, apstiprinot Vācijas atbalsta shēmā paredzēto atbilstības kritēriju, nav ievērojusi samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principus. Saskaņā ar minēto kritēriju piekļuve atbalsta shēmai bija paredzēta tikai tiem uzņēmumiem, kuru apgrozījums atsaucēs laikposmā bija samazinājies vismaz par 30 % salīdzinājumā ar to pašu laikposmu 2019. gadā.

Vispirms Vispārējā tiesa noraida Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību, jo pārsūdzētajā lēmumā esot pareizi piemērots pagaidu regulējuma 87. punktā paredzētais atbilstības kritērijs, kura spēkā esamību prasītājas nav apstrīdējušas. Šajā ziņā no judikatūras, protams, izriet, ka Savienības tiesību aktu tiesiskuma prezumpcijas ievērošana var kavēt pārbaudīt tāda lēmuma pamatotību, ar ko tikai tiek piemērots vispārpiemērojams galīgs akts, kurš rada saistošas tiesiskas sekas trešām personām, ja šī vispārpiemērojamā tiesību akta spēkā esamība nav apstrīdēta. Tomēr tā tas nav gadījumā, kad, kā tas ir šajā lietā, Komisija piemēro uzvedības noteikumus, kurus tā ir pieņēmusi, lai ierobežotu savas novērtēšanas brīvības īstenošanu saistībā ar LESD 107. panta 3. punkta piemērošanu, un kuri paši par sevi nerada saistošas tiesiskas sekas.

Attiecībā uz Vācijas atbalsta shēmā paredzētā un ar pārsūdzēto lēmumu apstiprinātā atbilstības kritērija saderību ar samērīguma principu Vispārējā tiesa atgādina, ka, lai pasākums atbilstu minētajam principam, tam ir jāietver trīs sastāvdaļas. Pirmā attiecas uz tā piemērotību, proti, tā spēju sasniegt nosprausto likumīgo mērķi. Otrā – uz tā nepieciešamību un nozīmē, ka minēto likumīgo mērķi nevar sasniegt ar mazāk ierobežojošiem, bet tikpat atbilstošiem līdzekļiem. Visbeidzot – trešā sastāvdaļa attiecas uz tā samērīgumu, proti, uz to, ka nav nesamērīgu trūkumu attiecībā pret izvirzītajiem mērķiem.

Attiecībā uz iebildumu par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu Vispārējā tiesa turklāt norāda – apstāklis, ka kritērijs par atbilstību Vācijas atbalsta shēmai, kurš balstīts uz apgrozījuma samazināšanos, kas novērtēta attiecīgo uzņēmumu līmenī, izraisa atšķirīgu attieksmi pret uzņēmumiem atkarībā no tā, vai Covid-19 pandēmija ir ietekmējusi visu to darbību vai tikai daļu no tās, pats par sevi nenozīmē tā pretiesiskumu. Savukārt ir jāpārbauda, vai šī atšķirīgā attieksme ir pamatota, ņemot vērā LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunktu, kas nozīmē, ka, lai novērstu nopietnus traucējumus attiecīgās dalībvalsts tautsaimniecībā, minētajam kritērijam ir jābūt piemērotam, nepieciešamam un samērīgam. Tādējādi iebilduma par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu dažādas sastāvdaļas būtībā sakrīt ar iebildumiem par samērīguma principa pārkāpumu.

Pēc šiem precizējumiem **Vispārējā tiesa noraida dažādos iebildumus, ar kuriem tiek apstrīdēta ar pārsūdzēto lēmumu apstiprinātās atbalsta shēmas atbilstība, nepieciešamība un samērīgums.**

Šajā ziņā Vispārējā tiesa it īpaši uzsver, ka, lai gan prasītājas var apstrīdēt minētā atbilstības kritērija, kura pamatā ir pagaidu regulējums, nepieciešamību, piedāvājot alternatīvu kritēriju, kuru Komisija ir piemērojusi citos lēmumos, šādu iebildumu varētu apmierināt tikai gadījumā, ja alternatīvais kritērijs acīmredzami pierādītu, ka apstrīdētais atbilstības kritērijs nav nepieciešams. Turklāt prasītāju piedāvājumam kā alternatīvu atbilstības kritēriju izmantot zaudējumus, kas radušies Covid-19 pandēmijas skartajās darbību jomās, neņemot vērā attiecīgā uzņēmuma situāciju kopumā, būtu lielāka ietekme uz budžetu Vācijā nekā izriet no Komisijas izmantotā atbilstības kritērija. Tādējādi ir jākonstatē, ka prasītāju piedāvātais alternatīvais kritērijs nav “līdzvērtīgi piemērots” pasākums, kas pierādītu, ka Komisijas izmantotais atbilstības kritērijs nebija nepieciešams.

Attiecībā uz konkurenci ierobežojošajām sekām, ko, pēc prasītāju domām, **kritērijs par atbilstību apstiprinātai atbalstu shēmai** rada uzņēmumiem, kuru atsevišķas darbības ir ietekmējusi Covid-19 pandēmija un kuri tāpēc bija spiesti daļu resursu no darbībām, ko pandēmija nav ietekmējusi, veltīt ietekmēto darbību finansēšanai, Vispārējā tiesa konstatē, ka šis kritērijs **jebkurā gadījumā neierobežo konkurenci acīmredzami nesamērīgā veidā, ievērojot Vācijas atbalsta mērķi nodrošināt uzņēmumu, kurus ir ietekmējusi Covid-19 pandēmija, spēju darboties.**

Turklāt pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, nevar arī atzīt, ka Komisija nebūtu izpildījusi pienākumu veikt paziņotās atbalsta shēmas individuālu pārbaudi. Šajā ziņā prasītājas nav pierādījušas, ka apstiprinātajai atbalstu shēmai būtu

raksturīgi ārkārtas apstākļi, kas pamatotu to, ka Komisija pārsūdzētajā lēmumā nepiemēro pagaidu regulējumā paredzēto atbilstības kritēriju.

Otrkārt, Vispārējā tiesa noraida arī prasītāju pamatu par LESD 108. panta 2. punkta pārkāpumu. Tās būtībā apgalvoja, ka, apstiprinādama paziņoto atbalsta shēmu un neuzsākdama oficiālo izmeklēšanas procedūru, Komisija ir pārkāpusi procesuālās tiesības, kas prasītājiem izriet no šīs tiesību normas.

Šajā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka šis pamats patiesībā ir pakārtots un ir izvirzīts gadījumam, ja Vispārējā tiesa nebūtu izskatījusi iebildumus par paziņotās atbalsta shēmas vērtējuma pamatotību. Taču, tā kā šie iebildumi ir izskatīti, šim pamatam nav apgalvotā mērķa. Turklāt, tā kā šajā pamatā ir apkopoti argumenti, kas izvirzīti saistībā ar iebildumiem par atbalsta vērtējuma pamatotību, tam nav autonoma satura.

Nemot vērā šos apsvērumus, **Vispārējā tiesa prasītāju prasības noraida.**

PIEZĪME. Atcelšanas prasībā tiek lūgts atcelt Savienības tiesībām pretrunā esošus Savienības iestāžu aktus. Ievērojot konkrētus nosacījumus, dalībvalstis, Eiropas iestādes un privātpersonas var vērsties Tiesā vai Vispārējā tiesā ar atcelšanas prasību. Ja prasība ir pamatota, tiesību aktu atceļ. Attiecīgajai iestādei ir jāaizpilda juridiskais vakuums, kas varētu rasties šā akta atcelšanas dēļ.

PIEZĪME. Apelācijas sūdzību, kas attiecas tikai uz tiesību jautājumiem, par Vispārējās tiesas nolēmumu var iesniegt Tiesā divu mēnešu un desmit dienu laikā no šā nolēmuma paziņošanas brīža.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Vispārējai tiesai nav saistošs.

Pilns spriedumu teksts ([T-260/21](#) un [T-306/21](#)) tiek publicēts *CURIA* tīmekļvietnē pasludināšanas dienā.

Kontaktpersona presei: Marta Ošleja ☎ (+352) 4303 6005.

Palieciēt ar mums!

